

Konvencija 122

KONVENCIJA O POLITICI ZAPOŠLJAVANJA

Opća konferencija Međunarodne organizacije rada koju je u Ženevi sazvalo Upravno vijeće Međunarodnog ureda rada, sastavši se na svom četrdeset i osmom zasjedanju 17. lipnja 1964., i uzimajući u obzir da Philadelphijska deklaracija priznaje svečanu obvezu Međunarodne organizacije rada da će među državama svijeta promicati programe kojima će se ostvariti puna zaposlenost i povećanje životnog standarda, te da Preambula Statuta Međunarodne organizacije rada predviđa sprečavanje nezaposlenosti i osiguranje zarade koja jamči primjerene uvjete života, i uzimajući nadalje u obzir da je prema odredbama Philadelphijske deklaracije odgovornost Međunarodne organizacije rada ispitivanje i razmatranje posljedica gospodarske i financijske politike na politiku zapošljavanja u svjetlu temeljnog cilja prema kojemu "sva ljudska bića, bez obzira na njihovu rasu, vjeru ili spol imaju pravo na materijalno blagostanje i duhovni razvoj u uvjetima slobode i dostojanstva, ekonomske sigurnosti i jednakih mogućnosti", i uzimajući u obzir da Opća deklaracija o ljudskim pravima predviđa da "svatko ima pravo na rad, na slobodan izbor zaposlenja, na pravedne i zadovoljavajuće uvjete rada i zaštitu od nezaposlenosti", i imajući na umu odredbe postojećih međunarodnih konvencija i preporuka o radu koje su izravno važne za politiku zapošljavanja, a osobito Konvencije i Preporuke o službama za zapošljavanje iz 1948., Preporuke o profesionalnoj orijentaciji iz 1949., Preporuke o stručnom usavršavanju iz 1962., te Konvencije i Preporuke o diskriminaciji u zaposlenju i zanimanju iz 1958., i uzimajući u obzir da bi se ovi instrumenti trebali smjestiti u širi kontekst međunarodnog programa za gospodarsko širenje na temelju pune zaposlenosti kroz produktivno i slobodno odabrano zaposlenje, i odlučivši prihvatiti određene prijedloge u vezi s politikom zapošljavanja, a što je osma točka dnevnog reda zasjedanja, i odlučivši da ovi prijedlozi dobiju oblik međunarodne konvencije, usvaja devetog srpnja tisuću devetsto šezdeset i četvrte godine sljedeću konvenciju koja se naziva Konvencija o politici zapošljavanja iz 1964.:

Članak 1.

1. U svrhu poticanja gospodarskog rasta i razvoja, podizanja razine životnog standarda, zadovoljavanja potreba za radnom snagom i rješavanja problema nezaposlenosti i nedovoljne zaposlenosti, svaka članica mora utvrditi i provoditi, kao glavni cilj, aktivnu politiku promicanja pune zaposlenosti kroz produktivno i slobodno odabrano zaposlenje.

2. Navedena politika mora imati za cilj osigurati -

- (a) da ima posla za sve osobe koje su na raspolaganju i koje traže posao;
- (b) da je takav posao što je moguće produktivniji;

(c) da postoji sloboda izbora zaposlenja i da svaki radnik ima sve mogućnosti osposobljavanja za posao koji mu odgovara i korištenja svojih vještina i nadarenost u tom poslu, bez obzira na rasu, boju kože, spol, vjeru, političko uvjerenje, nacionalnu pripadnost ili socijalno podrijetlo.

3. Navedena politika mora voditi računa o stadiju i razini gospodarskog razvoja i međusobnim odnosima ciljeva zapošljavanja i ostalih gospodarskih i društvenih ciljeva, te se mora provoditi metodama koje su primjerene nacionalnim uvjetima i praksi.

Članak 2.

Svaka članica mora, metodama koje su primjerene i u opsegu koji je primjeren nacionalnim uvjetima -

(a) odabrati i preispitivati, u okviru usklađene gospodarske i socijalne politike, mjere koje treba usvojiti za postizanje ciljeva navedenih u članku 1.;

(b) poduzimati potrebne korake, uključujući uvođenje programa kada je to uputno, za primjenu tih mjera.

Članak 3.

U primjeni ove Konvencije mora se, u pogledu politika zapošljavanja, savjetovati s predstavnicima osoba na koje će se poduzete mjere primijenjivati, a osobito s predstavnicima poslodavaca i radnika, kako bi se u cijelosti uzela u obzir njihova iskustva i mišljenja, te osigurala njihova potpuna suradnja u izradi tih politika i pridobivanju potpore za njih.

Članak 4.

Formalne ratifikacije ove Konvencije priopćavaju se glavnom ravnatelju Međunarodnog ureda rada radi registracije.

Članak 5.

1. Ova Konvencija obvezuje samo one članice Međunarodne organizacije rada čije su ratifikacije registrirane kod glavnog ravnatelja.

2. Ona stupa na snagu dvanaest mjeseci od datuma kada su kod glavnog ravnatelja registrirane ratifikacije dviju članica.

3. Nakon toga, ova Konvencija stupa na snagu u odnosu na svaku članicu dvanaest mjeseci nakon datuma registracije njene ratifikacije.

Članak 6.

1. Članica koja je ratificirala ovu Konvenciju može je otkazati nakon isteka razdoblja od deset godina od datuma kada je Konvencija stupila na snagu, aktom kojeg dostavlja glavnom ravnatelju Međunarodnog ureda rada radi registracije. Takav otkaz počinje djelovati godinu dana nakon datuma kad je registriran.

2. Svaka članica koja je ratificirala ovu Konvenciju, i koja u roku od godine dana nakon proteka razdoblja od deset godina iz prethodnog stavka ne otkáže Konvenciju prema odredbi ovoga članka, bit će obvezana za još jedno razdoblje od deset godina, a nakon toga može otkazati Konvenciju po proteku svakog novog razdoblja od deset godina prema uvjetima predviđenim u ovome članku.

Članak 7.

1. Glavni ravnatelj Međunarodnog ureda rada notificira svim članicama Međunarodne organizacije rada registraciju svih ratifikacija ili otkaza što su mu priopćile članice Organizacije.
2. Notificirajući članicama Organizacije registraciju druge dostavljene mu ratifikacije koja je potrebna da ova Konvencija stupi na snagu, glavni ravnatelj će upozoriti članice Organizacije na dan kada Konvencija stupa na snagu.

Članak 8.

Glavni ravnatelj Međunarodnog ureda rada priopćuje glavnom tajniku Ujedinjenih naroda radi registracije u skladu s odredbom članka 102. Povelje Ujedinjenih naroda potpune podatke o svim ratifikacijama i otkazima što ih je registrirao u skladu s odredbama prethodnih članaka.

Članak 9.

Kada to bude smatralo potrebnim, Upravno vijeće Međunarodnog ureda rada će podnijeti Općoj Konferenciji izvješće o primjeni ove Konvencije i razmotrit će potrebu uvrštavanja pitanja njene potpune ili djelomične revizije na dnevni red Konferencije.

Članak 10.

1. Ako Konferencija usvoji novu konvenciju koja bi ovu Konvenciju revidirala u cijelosti ili djelomično, tada, ukoliko se novom konvencijom ne odredi drukčije:
 - (a) ratifikacija nove revidirajuće konvencije od strane članice ipso iure znači otkazivanje ove Konvencije bez obzira na odredbu članka 6., ako, i kada nova revidirajuća konvencija stupi na snagu;
 - (b) od datuma kada nova revidirajuća konvencija stupi na snagu ova Konvencija prestaje biti otvorena za ratifikaciju članicama.
2. Ova Konvencija u svakom slučaju ostaje na snazi u sadašnjem obliku i sadržaju za one države članice koje su je ratificirale, a koje nisu ratificirale revidirajuću konvenciju.

Članak 11.

Engleski i francuski tekst ove Konvencije jednako su vjerodostojni.

